

Quyền Năng Phục Sinh Của Đấng Christ

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: 1 Cô-rinh-tô 15; Lu-ca 24:44–47; Khải huyền 20:5, 6; Cô-lô-se 2:12; 2 Ti-mô-thê 1:12; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:13–17.

CÂU GỐC: “Lại nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì sự giảng dạy của chúng tôi ra luống công, và đức tin anh em cũng vô ích. . . . Và nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì đức tin anh em cũng vô ích, anh em còn ở trong tội lỗi mình” (1 Cô-rinh-tô 15:14–17).

Thật thú vị khi ngay cả trong thời của mình, Phao-lô cũng phải đối diện với những người phủ nhận sự sống lại của kẻ chết. Suy cho cùng, người thời ấy đã thấy sự chết gây ra điều gì cho thân thể con người. Họ biết thi thể phân hủy, rồi tan vào trong bụi đất, và rồi gần như chẳng còn gì. Họ cũng biết rằng có những người đã chết từ rất lâu. Thật vậy, phần lớn người ta ở trong sự chết lâu hơn rất nhiều so với thời gian họ đã sống.

Sự sống lại của kẻ chết đối với người thời ấy cũng khó tin như chúng ta ngày nay, ít nhất là theo quan điểm của con người. Và đó hẳn là vấn đề mà Phao-lô đang đề cập.

Và điều ấy cũng vô cùng quan trọng. Nếu Chúa Giê-su không sống lại, thì Ngài không phải là Đấng như Ngài đã phán, thập tự giá không có hiệu quả, và tội lỗi của chúng ta vẫn chưa được trả giá. Thật sự, tất cả những gì còn lại cho chúng ta chỉ là tuyệt vọng. Nhưng Chúa của chúng ta đã sống lại, đã thắng thiên, và sẽ trở lại để đưa chúng ta về nhà!

Tuần này chúng ta sẽ tập trung vào 1 Cô-rinh-tô 15 và sự dạy dỗ của đoạn này về sự sống lại của Đấng Christ. Bị ảnh hưởng bởi thế giới quan ngoại giáo chung quanh, một số tín hữu tại Cô-rinh-tô nói rằng không có sự sống lại. Đáp lại, Phao-lô khẳng định sự sống lại của Đấng Christ là niềm hy vọng cứu rỗi duy nhất của chúng ta.

* Học bài tuần này để chuẩn bị cho ngày Sa-bát 22 Tháng 8.

Rao Truyền Sự Sống Lại Của Đấng Christ

Phao-lô bắt đầu 1 Cô-rinh-tô 15 bằng cách tập trung vào phúc âm. Ông nói về phúc âm: (1) *mà ông đã rao giảng cho người Cô-rinh-tô*; (2) *mà họ đã nhận lấy*; (3) *trong đó họ đứng vững*; và (4) *nhờ đó họ được cứu rỗi* (1 Cô-rinh-tô 15:1, 2). Phần mở đầu này chuẩn bị cho người đọc những gì tiếp theo trong đoạn và cho thấy sự sống lại của Đấng Christ thiết yếu như thế nào đối với sự cứu rỗi của chúng ta (xem thêm Rô-ma 10:9, 10). Sự sống lại của Ngài là một phần quan trọng đến mức, nếu phủ nhận điều đó, tức là mâu thuẫn với đức tin nơi Đấng Christ.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:1–4, Lu-ca 24:44–47, và Rô-ma 1:1–4. Những câu Kinh Thánh này có điểm gì chung?

Trong 1 Cô-rinh-tô 15:1–4, người ta có thể tìm thấy phần tóm lược sứ điệp của Phao-lô. Dù cụm từ “theo lời Kinh Thánh” chỉ những phân đoạn cụ thể trong Cựu Ước hay chỉ toàn bộ Cựu Ước thì điều đó cũng không thành vấn đề. Sự chết và sự sống lại của Chúa Giê-su làm ứng nghiệm các lời hứa của Đức Chúa Trời được tìm thấy trong Cựu Ước.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:2, 11. Vì sao các câu này đặt hai khái niệm tin và rao giảng cạnh nhau? Mối liên hệ giữa hai điều này là gì?

Tất cả những ai rao truyền rằng Đấng Christ đã sống lại trước hết phải tin rằng sự sống lại của Ngài là một sự kiện lịch sử. Trong trường hợp này, 1 Cô-rinh-tô 15:5–8 đóng vai trò rất quan trọng trong Tân Ước. Phân đoạn này cung cấp bằng chứng vững chắc của Kinh Thánh qua việc Đấng Christ đã được nhiều người nhìn thấy sau khi Ngài sống lại, trong đó có nhiều người vẫn còn sống vào thời điểm Phao-lô viết thư này (1 Cô-rinh-tô 15:6).

Về cơ bản, Phao-lô đang nói: *Hãy tự mình đi hỏi họ xem họ đã thấy gì*. Ông tin chắc như vậy về thực tại của sự sống lại của Đấng Christ.

Những người này là nhân chứng tận mắt chứng kiến. Họ chính là những người mà Chúa Giê-su đã phán rằng: “Các ngươi làm chứng về mọi việc đó” (Lu-ca 24:48).

Chúng ta có những lý do nào để tin vào sự sống lại của Đấng Christ? Ngoài ra, còn những điều nào khác, thuộc đời này hoặc thuộc về đức tin, mà chúng ta vẫn tin dù chính mình chưa từng thấy?

Đấng Christ Phục Sinh, Hy Vọng Của Chúng Ta!

Trong 1 Cô-rinh-tô 15:9–19, Phao-lô giải thích hậu quả của việc phủ nhận sự Phục sinh nghiêm trọng và đáng sợ đến mức nào. Không có sự Phục sinh, các tín hữu không có niềm hy vọng trong hiện tại, huống chi là trong tương lai.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:9–19. Chúng ta mất điều gì nếu Đấng Christ không sống lại?

Nói chung, những người ngoại giáo thời xưa không tin vào sự sống lại, đặc biệt là trong thế giới Hy Lạp, với niềm tin về thuyết nhị nguyên thân thể–linh hồn (khi chết, linh hồn bay đi đến nơi nào đó mà linh hồn người chết được cho là sẽ đến). Phao-lô bắt đầu đoạn văn trong 1 Cô-rinh-tô 15:12–19 bằng một câu hỏi tu từ bày tỏ sự kinh ngạc sâu xa của ông: “*Vả, nếu giảng dạy rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì sao trong anh em có kẻ nói rằng những kẻ chết chẳng sống lại?*” (1 Cô-rinh-tô 15:12). Đối với Phao-lô, việc không tin vào sự Phục sinh là điều không thể tưởng tượng được, đặc biệt vì đã có rất nhiều nhân chứng tận mắt chứng kiến (1 Cô-rinh-tô 15:5–8). Nhưng còn tệ hơn nữa, nếu không có sự Phục sinh, niềm hy vọng của họ được xây trên một lời dối trá, và họ vẫn còn ở trong tội lỗi mình.

Thật vậy, ông nói rằng nếu không có sự sống lại của kẻ chết, thì (1) Đấng Christ đã không sống lại (1 Cô-rinh-tô 15:13, 16); (2) sự giảng dạy của chúng ta là luống công (1 Cô-rinh-tô 15:14); (3) đức tin của chúng ta cũng vô ích (1 Cô-rinh-tô 15:14); (4) chúng ta là những chứng nhân giả dối (1 Cô-rinh-tô 15:15); (5) đức tin của chúng ta vô ích (1 Cô-rinh-tô 15:17); (6) chúng ta vẫn còn ở trong tội lỗi mình (1 Cô-rinh-tô 15:17); và rõ ràng, (7) những người đã chết cũng phải hư mất (1 Cô-rinh-tô 15:18).

Không có sự Phục sinh, cả sự giảng dạy lẫn đức tin đều trống rỗng (1 Cô-rinh-tô 15:14). Từ Hy Lạp được dịch là “trống rỗng” là *kenos*. Đây là một cách dịch đúng, nhưng quá rộng. Các nhà giải nghĩa tranh luận liệu *kenos* có nghĩa là “trống rỗng” theo nghĩa thiếu chân lý (vậy là “không thật”), hay thiếu kết quả (vậy là “không có kết quả hoặc hiệu quả”), hay thiếu mục đích (vậy là “không có mục đích,” “luống công”).

Dù ý nghĩa cụ thể là gì, trong một bối cảnh không có sự sống lại, đức tin được mô tả là vô ích, từ chữ Hy Lạp *mataios* (1 Cô-rinh-tô 15:17). Dù *mataios* không khác nhiều với *kenos*, ý tưởng là nếu Chúa Giê-su không sống lại, thì đức tin không sinh kết quả, chỉ là một ảo tưởng, bởi vì tội lỗi chúng ta vẫn chưa được tha (1 Cô-rinh-tô 15:17). Chúng ta sẽ là những chứng nhân giả dối, lừa dối người khác và chính mình cũng bị lừa dối (1 Cô-rinh-tô 15:15).

Làm thế nào để hiểu 1 Cô-rinh-tô 15 nếu người chết lập tức bay lên thiên đàng (hoặc xuống địa ngục)? Vậy thì vì sao sự hiểu biết rằng người chết đang ngủ lại là một sự dạy dỗ quan trọng như vậy?

Đấng Christ, Trái Đầu Mùa

Nếu Chúa Giê-su không sống lại, mọi sự mong đợi về tương lai chỉ là ảo tưởng (1 Cô-rinh-tô 15:12-19). “Nhưng bây giờ, Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại” (1 Cô-rinh-tô 15:20). Sự sống lại của Ngài là một sự kiện lịch sử. Vì vậy, chúng ta có thể chắc chắn rằng tất cả những ai đã chết trong Đấng Christ sẽ được sống lại khi Ngài đến (1 Cô-rinh-tô 15:20-23).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:20-23. Khi nói Chúa Giê-su là “trái đầu mùa” có nghĩa là gì?

Sự kết thúc của thời đại gian ác hiện nay sẽ được đánh dấu bằng sự sống lại bằng thân thể của những người đã chết trong Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 15:22, 23; Khải huyền 20:5, 6). Là A-đam sau hết, Đấng Christ sẽ giao vương quốc lại cho Đức Chúa Cha bằng cách đem quyền cai trị của thế gian này trở lại cho Ngài (1 Cô-rinh-tô 15:25-28). Việc Đấng Christ thuận phục Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 15:28) phải được hiểu trong mối tương quan giữa A-đam và Đấng Christ được mô tả trong Kinh Thánh. Là A-đam tối hậu trong kế hoạch cứu chuộc (1 Cô-rinh-tô 15:45), Chúa Giê-su hoàn toàn đầu phục ý muốn của Đức Chúa Cha, điều mà A-đam thứ nhất đã không làm được.

Trong 1 Cô-rinh-tô 15:29-34, Phao-lô trở lại với suy nghĩ của mình về sự đại dột của việc phủ nhận sự sống lại của Đấng Christ. Ông dùng minh họa về phép báp-têm bởi vì chính phép ấy là biểu tượng cho sự hiệp nhất của tín hữu với Đấng Christ trong sự chết và sự sống lại của Ngài (Rô-ma 6:3, 4; Cô-lô-se 2:12); thật vô lý khi phủ nhận thực tại của sự Phục sinh. Tuy nhiên, điều khó hiểu là Phao-lô muốn nói gì qua cụm từ “vì kẻ chết chịu phép báp-têm” (1 Cô-rinh-tô 15:29).

“Có nhiều cách giải thích khác nhau đã được đưa ra, nhưng tốt hơn nên hiểu cụm từ này là nói đến quyết định của một số người chịu phép báp-têm để họ có thể được đoàn tụ với những người thân yêu đã chết trong ngày sống lại. Cũng có thể quyết định chịu phép báp-têm là sự đáp lại trước đời sống gương mẫu của những người đã chết trong Đấng Christ. Trường hợp này không nói đến việc người ta chịu phép báp-têm thay cho người chết, nhưng vì cố người chết.”—Carl P. Cosaert, “1 Corinthians,” *Andrews Bible Commentary: New Testament* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), tr. 1652.

Thứ hai, việc liêu mạng sống sẽ trở nên vô nghĩa nếu không có sự sống lại (1 Cô-rinh-tô 15:30-32). Thay vào đó, tốt hơn là cứ vui hưởng những thú vui của thế gian này (1 Cô-rinh-tô 15:32).

Suy gẫm lời của Phao-lô trong 2 Ti-mô-thê 1:12. Làm thế nào ông có thể chắc chắn như vậy về tương lai? Làm thế nào chúng ta cũng có thể chắc chắn?

Thân Thể Được Sống Lại

Trong 1 Cô-rinh-tô 15:35–39, Phao-lô chuyển sang một phần luận giải ngắn về thân thể được sống lại. Ông bắt đầu phần này bằng cách nêu hai câu hỏi: “Người chết sống lại thể nào, lấy xác nào mà trở lại?” (1 Cô-rinh-tô 15:35). Những câu hỏi này được trả lời trong 1 Cô-rinh-tô 15:36–49.

Độc 1 Cô-rinh-tô 15:36–41. Phân đoạn này trả lời các câu hỏi trong 1 Cô-rinh-tô 15:35 như thế nào?

Phao-lô dùng ba phép so sánh để giúp độc giả hiểu điều gì xảy ra trong sự sống lại. Phép so sánh thứ nhất (1 Cô-rinh-tô 15:36–38) nhắc rằng thân thể giống như hạt giống, trước hết phải chết (hoặc không còn là hạt giống) để rồi trở thành cây một cách diệu kỳ. Sự dạy dỗ rất rõ ràng: sự sống lại là phép lạ của Đức Chúa Trời. Thứ hai, phép so sánh về các thân thể (1 Cô-rinh-tô 15:39, 40) nhấn mạnh rằng trong thế gian này, Đức Chúa Trời đã ban những loại thân thể khác nhau cho loài vật và cho loài người, thích hợp với môi trường hiện tại. Tương tự như vậy, thân thể chúng ta sẽ thích hợp với những hoàn cảnh mới trong thế giới thiên thượng. Ý tưởng này được đưa thêm một bước nữa qua phép so sánh thứ ba về thân thể vinh hiển (1 Cô-rinh-tô 15:40, 41), nhấn mạnh rằng vinh quang của thân thể được sống lại vượt xa vinh quang của thân thể trước đó, tức thân thể sa ngã thuộc về đất của chúng ta.

Ý tưởng này cũng được thấy qua bốn sự tương phản giữa thân thể thuộc đất của chúng ta hiện nay và thân thể được sống lại. Thân thể trước là thuộc đất, hay hư nát, yếu đuối, và thuộc huyết khí. Còn thân thể sau là thuộc trời, không hay hư nát, mạnh mẽ, và thiêng liêng (1 Cô-rinh-tô 15:40–44). Điều này không có nghĩa là không có sự liên tục giữa hai thân thể. Việc Phao-lô dùng từ Hy Lạp *sōma* (“thân thể”) cho cả thân thể được chôn và thân thể được sống lại cho thấy sự liên tục. Ngược lại, bốn sự tương phản trên cũng cho thấy sự không liên tục. Thân thể mới của chúng ta sẽ không giống như thân thể đang mục nát mà chúng ta có hiện nay (tạ ơn Chúa).

Phao-lô không dùng từ “thiên liêng” để nói đến một sự hiện hữu phi vật chất. Ở chỗ khác, ông nói rằng Chúa Giê-su “sẽ biến hóa thân thể hèn mạt chúng ta ra giống như thân thể vinh hiển Ngài” (Phi-líp 3:21). Chúng ta sẽ có thân thể thật, nhưng những thân thể ấy sẽ không hao mòn hay hư nát. Vì tất cả những gì chúng ta biết hiện nay là sự hư nát, bệnh tật, và sự chết, nên thật khó để tưởng tượng một đời sống không có những điều ấy; nhưng đó chính là điều chúng ta được hứa trong Chúa Giê-su.

Sự bảo đảm rằng thân thể chúng ta sẽ được biến hóa nên trọn vẹn giúp chúng ta bền bỉ thế nào trước những giới hạn thể xác hiện nay?

Chiến Thắng Cuối Cùng Trên Sự Chết

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:54-57. Phân đoạn này cho chúng ta biết gì về chiến thắng cuối cùng của chúng ta trên sự chết?

Phao-lô bắt đầu đoạn cuối của 1 Cô-rinh-tô 15 bằng một lời tuyên bố đáng chú ý: “Thịt và máu chẳng hưởng nước Đức Chúa Trời được” (1 Cô-rinh-tô 15:50). Nhiều người đọc Kinh Thánh dùng lời tuyên bố này để nói rằng Phao-lô bênh vực một sự hiện hữu phi vật chất trên thiên đàng. Nhưng văn mạch cho thấy điều ngược lại. Cấu trúc song song trong 1 Cô-rinh-tô 15:50 cho thấy “thịt và máu” tương ứng với “sự hay hư nát,” cũng như “nước Đức Chúa Trời” tương ứng với “sự không hay hư nát.” Cũng như trong 1 Cô-rinh-tô 15:42-49, tại đây Phao-lô cũng đang đối chiếu thân thể hiện nay (hoặc ngay cả thi thể) với thân thể được sống lại. Thân thể được chôn mang dấu ấn của sự hư nát và hay chết, trong khi thân thể được sống lại được đặc trưng bởi sự không hay hư nát và sự không hay chết (1 Cô-rinh-tô 15:50, 53, 54). Nói đơn giản, Phao-lô đang nói rằng thân thể chúng ta cần trải qua một sự biến hóa hoàn toàn để được hưởng thiên đàng.

Tóm lại, Phao-lô dùng các ý tưởng về sự hư nát và hay chết để nói đến bản chất tội lỗi của chúng ta. Trong các tác phẩm Do Thái, “thịt và máu” là một cụm từ chỉ nhân loại sa ngã; vì vậy, thân thể chúng ta phải được biến hóa và tẩy sạch khỏi mọi sự bất toàn khi Ngài trở lại.

Chỉ khi bản chất tội lỗi của chúng ta bị cất bỏ (1 Cô-rinh-tô 15:54) và chúng ta trải qua kinh nghiệm được vinh hiển hóa (1 Cô-rinh-tô 15:51-53; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:13-17), thì lời công bố “Sự chết đã bị nuốt mất trong sự thắng” (1 Cô-rinh-tô 15:54) mới được ứng nghiệm. Khi ấy, bài ca chiến thắng đầy mạnh mẽ và thách thức này sẽ vang lên: “Hỡi sự chết, sự thắng của mày ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu?” (1 Cô-rinh-tô 15:55). Tất cả những điều này sẽ xảy ra khi Đấng Christ tái lâm (1 Cô-rinh-tô 15:51, 52).

Hãy suy nghĩ điều này: chúng ta nhắm mắt khi chết, và điều tiếp theo chúng ta sẽ kinh nghiệm là sự tái lâm của Chúa Giê-su, khi Ngài khiến chúng ta sống lại từ kẻ chết. Dù một tín hữu đã chết vào lúc nào, thậm chí hàng ngàn năm trước, “trong giây phút, trong nháy mắt,” người ấy sẽ được sống lại “lúc tiếng kèn chót; vì kèn sẽ thổi, kẻ chết đều sống lại được không hay hư nát, và chúng ta đều sẽ biến hóa” (1 Cô-rinh-tô 15:52).

Ai lại chưa từng than thở rằng đời sống trôi qua quá nhanh? Theo kinh nghiệm của chúng ta, sự tái lâm của Chúa Giê-su cũng sẽ dường như nhanh như vậy. Có lẽ ý nghĩ đầu tiên của chúng ta khi Ngài trở lại sẽ là: “Ồ, Chúa ơi, sự đến của Ngài thật sự rất sớm!” Ý tưởng này giúp chúng ta đối diện tốt hơn thế nào với điều được xem là “sự trì hoãn”?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Dân Sự Đức Chúa Trời Được Giải Cứu,” tr. 561–576, trong *Thiện Ác Đấu Tranh*.

“Thần thánh của Đấng Christ là sự bảo đảm về sự sống đời đời cho người tin. Chúa Giê-su phán: ‘Ai tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi; còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Người tin điều đó chẳng?’ Tại đây, Đấng Christ nhìn về thời kỳ Ngài tái lâm. Khi ấy, những người công bình đã chết sẽ được sống lại không hay hư nát, và những người công bình còn sống sẽ được biến hóa lên trời mà không thấy sự chết. Phép lạ mà Đấng Christ sắp thực hiện, khi khiến La-xa-rơ sống lại từ kẻ chết, sẽ tượng trưng cho sự sống lại của tất cả những người công bình đã chết.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 530.

“Đất rung chuyển dữ dội khi tiếng của Con Đức Chúa Trời gọi các thánh đồ đang ngủ. Họ đáp lại tiếng gọi và bước ra, mặc lấy sự bất tử vinh hiển, reo lên: ‘Chiến thắng, chiến thắng, trên sự chết và mồ mả! Hỡi sự chết, cái nọc của mầy ở đâu? Hỡi mồ mả, sự thắng của người ở đâu?’ (Xem 1 Cô-rinh-tô 15:55.) Rồi các thánh đồ còn sống và những người đã sống lại cùng cất tiếng reo mừng chiến thắng thật dài và đầy xúc động. Những thân thể đã đi xuống mồ mang dấu vết bệnh tật và sự chết nay bước ra khỏi mồ mả với thân thể khỏe mạnh và bất tử. Các thánh đồ còn sống được biến hóa trong giây phút, trong nháy mắt, và được cất lên cùng với những người đã sống lại, rồi cùng nhau gặp Chúa mình trên không trung. Ôi, thật là một cuộc gặp gỡ vinh hiển! Những bạn hữu mà sự chết đã chia lìa nay được đoàn tụ, không bao giờ còn chia cách nữa.”—Ellen G. White, *The Story of Redemption*, tr. 411, 412.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy nghĩ về những người đã tận mắt chứng kiến sự sống lại của Đấng Christ (Công vụ 1:22, Công vụ 2:32, Công vụ 3:15, Công vụ 4:33, Công vụ 5:30–32). Làm thế nào chúng ta, khoảng hai ngàn năm sau sự kiện ấy, có thể là “nhân chứng” về sự sống lại của Ngài?
2. Sự sống lại của Đấng Christ là một phần không thể tách rời của sứ điệp phúc âm (1 Cô-rinh-tô 15:1–4). Nếu không có sự Phục sinh, việc rao truyền về sự chết của Đấng Christ sẽ trở nên vô nghĩa (1 Cô-rinh-tô 15:14). Chính sự chết của Đấng Christ cũng sẽ trở nên vô nghĩa. Vì sao? Câu trả lời của bạn nói gì về quyền năng phục sinh của Đấng Christ?
3. Hãy suy nghĩ đôi chút về lời tuyên bố đáng chú ý của Phao-lô: “Nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì hãy ăn, hãy uống, vì ngày mai chúng ta sẽ chết!” (1 Cô-rinh-tô 15:32). Ý chính là gì?
4. Trong lớp, hãy thảo luận về tình trạng của người chết. Vì sao 1 Cô-rinh-tô 15 không có ý nghĩa nếu khi chết, người được cứu lập tức được đưa lên thiên đàng?